

Vihar.

Basen.

Za enkrat naj bo dovolj! Deset bark z ljudmi vred sem potopil danes v tem zalivu — hoho!« se zagrohoče nekoč vihar, leteč nad morjem proti vzhodu..

»Kaj — ti da si jih potopil? Počasi, prijatelj! Jaz sem jih potopilo, jaz, a ne ti!« zagrga morje. »Moji valovi so požrli barke, na dnu moje globine počivajo ljudje in razbiti krovi!«

V ljutem zasunku sikne vihar: »Nikar se ne šali z menoj, morje, otrok moj, da te tudi jaz za šalo ne zlasam! Pa ne — preveč si se že penilo danes. Pustil pa te bom za kazen tri dni samo; spoznati moraš, da brez mene ne moreš potopiti nobene barke, da kipiš in se peniš le, ako jaz hočem!«

In vihar odvrši v daljavo.

»Pojdi, kamor hočeš!« zašumi za njim užaljeno morje. »Jaz pa hočem pokazati, da znam tudi brez tebe potapljati barke«.

In trudilo se je morje, trudilo se dan in noč, da bi razburkalo svoje valovje; bočilo je silna pleča, da bi se dvignilo, da bi vzkipelo in se zapenilo do neba — a vse zaman. Ostalo je mirno, po njegovi bleščeči gladini pa so s polnimi jadri varno hitele barke in barčice... In morje se je začelo zavedati svoje nemoči in gledalo je od sramu bolno in žalostno na razpeta bela jadra in na vesele obraze mornarjev.

Po preteku treh dni se hrumeč povrne vihar.

»No, kaj si opravilo brez mene, ti bahato morje? Povej število bark, ki si jih potopilo v teh treh dneh brez mene!... Kaj tako molčiš? Govori!«

»Bilo sem mirno, prijatelj, ker so mornarji želeli tako...«

Gromko se posmeje vihar.

»Ha — lep izgovor... življenje mornarjev ti je ležalo na srcu!... Jaz pa vem, kako je bilo v resnici: nemirno si hotelo biti, prevračati in požirati si hotelo barke in ljudi, pa ni šlo; ostalo si mirno zaradi svoje nemoči. Še teden dni se pokori osamljeno, ker nisi še vredno, da bi se takoj pričel družiti s teboj!... Naj imajo tudi mornarji nekaj časa mir... Čez teden dni pa se povrnem, morje, dete moje, in tedaj boš videlo in slišalo, kako se bodo zopet premetavale na tvojih valovih barke, kako bodo molili mornarji in v grozi ječali potniki!« — —

In iz viharja, jadrajočega nazaj proti vzhodu, so trdo ploskale v morje besede: »Ne domišljuj si lastnosti, ki jih nimaš!«

